

GERMAN NEW MEDICINE®

De Germaanse Nieuwe Geneeskunde

Alle medische theorieën, conventioneel of “alternatief”, vanuit het verleden of de huidige, zijn gebaseerd op inzichten/ aannames dat ziekte een disfunctioneren is van het menselijk organisme. Dr. Hamer's ontdekkingen laten echter zien dat niets in de natuur ziek is en altijd een biologische betekenis heeft. Gerelateerd aan de Vijf Biologische Wetten zijn ziektes geen kwaadaardige processen zoals wordt verondersteld binnen de conventionele geneeskunde maar eeuwenoude **Biologische Speciaal Programma's van de Natuur** die het individu ondersteunen gedurende een onverwachte emotionele stress.

Trouw vasthoudend aan de kennis van de embryologie, **is de Germaanse Nieuwe Geneeskunst een zuiver natuurlijke en biologische wetenschap**. Dit betekent dat de Vijf Biologische Wetten verifieerbaar zijn in elke voorkomende casus.

Sinds 1981 zijn Dr. Hamer's bevindingen meer dan 30 keer **getest en geverifieerd** door verschillende geneeskundigen en professionele organisaties door getekende documenten (zie Verificaties). Alle documenten verwijzen naar een 100 procent betrouwbaarheid van Dr. Hamer's ontdekkingen. De Vijf Biologische Wetten zijn tegelijkertijd in perfecte harmonie met de spirituele wetten.

Vanuit deze betrouwbaarheid en waarheid spreken de Spanjaarden over de GNM als “La Medicina Sagrada”, **de Heilige Geneeskunst**.

De Vijf Biologische Wetten

De Eerste Biologische Wet

Het Eerste Criterium

Elk SBS (Significant Biological Special Program) [Zinvol Biologisch Speciaalprogramma] komt voort uit een DHS (Dirk Hamer Syndroom), een onverwachte, hoog-acute en isolerend beleefde conflictschok, die simultaan optreedt in de PSYCHE, het BREIN en corresponderende ORGAAN.

In de GNM-terminologie heeft een "conflictschok" of DHS betrekking op een emotioneel moeilijke situatie, die wij niet konden voorzien en waarop wij niet waren voorbereid. Een dergelijke DHS kan bv. worden geactiveerd door een onverwacht(e) scheiding of verlies van een geliefd persoon, onverwachte ergernis of zorgen, of door een plotselinge diagnose- of prognoseschok. Een DHS verschilt van een psychologisch "thema" of een alledaagse stresstoestand in zoverre, als een *onverwachte* conflictschok niet slechts de psyche betreft, maar ook de hersenen en het lichaam.

Vanuit biologisch standpunt gezien betekent "onverwacht", dat de situatie degene, die er niet op voorbereid was en overrompeld werd, mogelijkwerwijs zou schaden. Om de persoon in zo'n onverwachte crisis bij te staan, wordt onmiddellijk een Zinvol Biologisch Speciaal Programma in werking gezet, dat voor precies die bepaalde situatie is bestemd.

Omdat deze oeroude zinvolle overlevingsprogramma's in alle organismen voorkomen, inclusief bij ons mensen, spreken we in de GNM liever van biologische conflicten i.p.v. psychologische.

Dieren ervaren deze biologische conflicten in het echt, als zij bv. hun nest of territorium verliezen, als zij van een maatje of een van hun kroost worden gescheiden, als zij worden aangevallen door bv. een tegenstander, als zij door honger of doodsangst worden bedreigd.

‘Leed vanwege het verlies van een maatje’

Omdat wij mensen in letterlijke en symbolische termen kunnen omgaan met de wereld, kunnen wij deze conflicten ook in figuurlijke zin meemaken. Een "territoriumverliesconflict" kan bv. het verlies van een woning of werkplek zijn, een "aanvalconflict" kan worden geleden door een beledigende opmerking, een "verlatingsconflict" kan ontstaan door het zich geïsoleerd voelen en buitengesloten uit de "meute", of een "doodsangstconflict" kan worden geactiveerd door een diagnoseschok, die als doodsoordeel wordt ervaren.

OPMERKING: Ondervoeding, letsel en vergiftiging kan onafhankelijk van een DHS, orgaan- en weefselschade veroorzaken!

Dit is wat er in de psyche, de hersenen en het overeenkomstige orgaan op het moment van een DHS gebeurt:

PSYCHISCH NIVEAU: De persoon is emotioneel en mentaal in nood.

HERSENNIVEAU: Op het moment van het DHS slaat de conflictschok in, in een zeer specifiek - voorbestemd - hersengebied. De schokinslag is op een CT-scan zichtbaar als een reeks **scherpe, concentrische ringen** (zie CT-scan van hersenen).

In de GNM wordt zo'n ringconfiguratie op een hersen-CT een **Hamer Focus of HH** (van het Duitse **Hamerscher Herd®**) genoemd. De uitdrukking werd oorspronkelijk verzonnen door dr. Hamer's tegenstanders, die deze structuren spottend die "dubieuze Hamerse Haarden" noemden.

Voordat dr. Hamer deze ringstructuren in de hersenen identificeerde, zagen radiologen ze als artefacten, die door een "electronische of software-fout in het apparaat" ontstonden. Maar in 1989 bevestigde Siemens, een producent van computer-tomografie apparaten, dat **deze schietschijfringen geen artefacten kunnen zijn**, omdat dezelfde configuratie altijd op dezelfde plek verschijnt, zelfs als de tomografie wordt herhaald en uit verschillende hoeken wordt opgenomen.

Hetzelfde conflicttype slaat altijd in, in hetzelfde hersenrelais.

De precieze LOCATIE van de HH wordt bepaald door de aard van het conflict. Een "motorisch conflict" bv., dat wordt ervaren als "niet kunnen ontsnappen" of "vastzitten", slaat in de hersenen in, in de motorische cortex die de spierbewegingen controleert. **De GROOTTE van de HH wordt bepaald door de intensiteit van het conflict.**

Wij kunnen ons elk hersenrelais voorstellen als een cluster hersencellen, die zowel zender als ontvanger zijn.

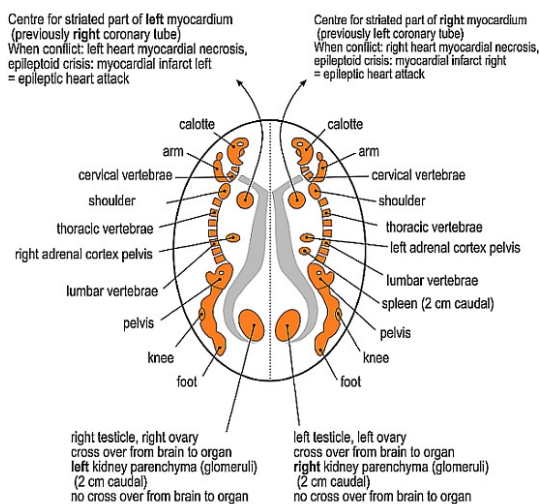
ORGAANNIVEAU: Zodra de hersencellen het DHS ontvangen, wordt de conflictschok onmiddellijk doorgegeven aan het overeenkomstige orgaan en wordt meteen een "**Zinvol Biologisch Speciaal Programma**" (SBS) in werking gezet, dat voor precies dát conflict in de wacht staat. De biologische zin van elk SBS is, om de functie van de bij het conflict betrokken orgaan te *verbeteren*, zodat de persoon in een betere positie is om met het conflict om te gaan en het uiteindelijk op te lossen.

Zowel het biologische conflict, als de biologische zin van elk Biologisch Speciaal Programma (SBS) staan altijd in verband met de functie van het betrokken orgaan of orgaanweefsel.

Voorbeeld: Als een man een “**territoriumverliesconflict**” lijdt, slaat het conflict in, in het hersengebied dat de **kransslagaders** bestuurt. Op dat moment begint de slagaderwand te ulcereren (en veroorzaakt angina pectoris). De biologische zin van de weefselafname is, om het lumen van het hart te verwijden, zodat per minuut meer bloed naar het hart kan worden gepompt, wat de man meer energie en kracht levert in zijn poging zijn territorium (zijn verloren woning of werkplek) terug te winnen of een nieuw(e) te krijgen.

Dit zinvolle samenspel tussen psyche, hersenen en lichaam bestaat al miljoenen jaren. Oorspronkelijk werden deze aangeboren biologische reactieprogramma's bestuurd vanuit de “**orgaanhersenen**” (elke plant heeft nog steeds dergelijke orgaanhersenen). Door de groeiende complexiteit van levensvormen ontwikkelde zich een “hoofdbrein”, van waaruit nu elk Zinvol Biologisch Speciaal Programma (SBS) wordt gecoördineerd en bestuurd. Deze biologische overdracht naar het hoofdbrein verklaart, waarom **de hersencontrolecentra van elk orgaan op dezelfde manier zijn gerangschikt als de organen in het lichaam.**

CEREBRAL MEDULLA – ORGAN – RELATION

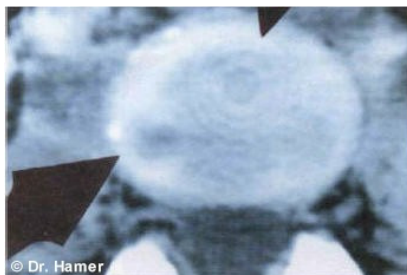

© Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer

Voorbeeld: De hersenrelais, die het skelet en de gestreepte spieren besturen, zijn in de cerebrale medulla (het binnenste deel van de grote hersenen) duidelijk geordend. Het diagram laat zien dat de controlecentra voor de schedel, armen, schouders, wervels (wervelkolom), bekken, knieën en voeten allen netjes zijn geordend, praktisch van top tot teen (als een embryo, die op z'n rug ligt).

De met de botten en het spierweefsel verbonden biologische conflictthema's zijn “eigenwaardeconflicten” (verbonden met een verlies van het gevoel van eigenwaarde, zich “waardeloos” of “nutteloos” voelen).

Omdat er tussen hersenen en lichaam een kruisverband bestaat, besturen de hersenrelais in de rechter hersenhelft de botten en spieren aan de *linkerkant* van het lichaam, terwijl de hersenrelais aan de linkerkant de botten en spieren aan de *rechterkant* van het lichaam besturen.

Deze opmerkelijke orgaan-CT, die een actieve HH in het gebied van de 4^e lendenwervel toont (actief “eigenwaardeconflict”), maakt de communicatie tussen de hersenen en een orgaan opvallend zichtbaar.

Het Tweede Criterium

De conflictinhoud bepaalt de locatie van de HH in de hersenen en waar het erbij betrokken SBS zich op orgaangebied precies zal uiten.

De conflictinhoud wordt precies op het moment van het DHS bepaald. Als het conflict plaatsvindt, associeert ons onbewuste in een fractie van een seconde een heel specifiek **biologisch** conflictthema met de situatie, bv. “territoriumverlies”, “nestzorg”, “verlating door de naasten”, “scheiding van een maatje”, “verlies van een lid van het kroost”, “aanval door een tegenstander”, “dreiging met hongerdood”, enz.

Als een vrouw bv. onverwacht te maken krijgt met een scheiding van haar partner, betekent dat niet noodzakelijk dat zij in biologische zin een “scheidingsconflict” krijgt. Het DHS kan ook worden ervaren als “verlatingsconflict” (dat de nieren aantast), of een “eigenwaardeconflict” (dat de botten aantast en mogelijk osteoporose veroorzaakt) of een “verliesconflict” (dat de eierstokken aantast). Ook kan, wat de ene persoon als “eigenwaardeconflict” ervaart, door een ander heel verschillend worden ervaren. Voor een derde persoon zou het gebeuren helemaal zonder betekenis kunnen zijn.

Ons subjectieve gevoel achter het conflict, en onze individuele waarneming van het conflict bepalen welk deel van de hersenen de schok krijgt en welke fysieke symptomen zich later als gevolg daarvan zullen manifesteren.

Eén DHS kan meer dan één hersengebied treffen en verschillende “ziekten” veroorzaken, zoals multiple kankers, die ten onrechte metastasen worden genoemd. Bijvoorbeeld: Als een man onverwacht zijn zaak zou verliezen en de bank hem al zijn bezit zou afnemen, zou hij darmkanker kunnen krijgen t.g.v. een “onverteerbaar brokconflict” (“Ik kan dit niet verteren!”), of leverkanker t.g.v. een “verhongeringsconflict” (“Ik weet niet, hoe ik voor mezelf kan zorgen”) en botkanker t.g.v. een “eigenwaardeconflict” (een verlies van eigenwaarde). Bij oplossing van het conflict zullen alle drie de kankerprocessen tegelijk beginnen te genezen.

Het Derde Criterium

Elk SBS – Zinvol Biologisch Speciaal programma - loopt synchroon op het niveau van de psyche, de hersenen en het orgaan.

Psyche, hersenen en het overeenkomstige **orgaan** zijn drie niveaus van één totaal organisme dat altijd synchroon werkt.

BIOLOGISCHE HANDIGHEID

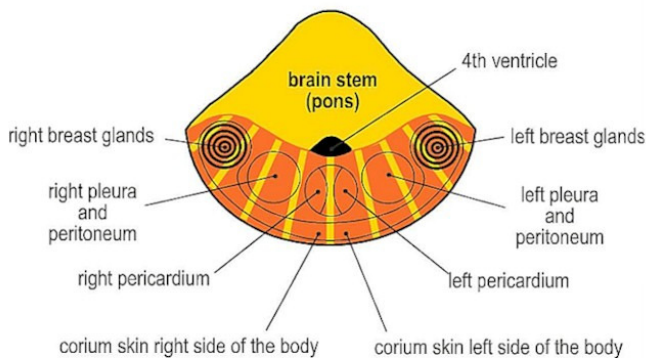
Onze **biologische handigheid** bepaalt, in welke van de beide hersenhelften het conflict zal inslaan en welke kant van het lichaam zal worden aangedaan. Onze *biologische* lateraliteit wordt bepaald op het moment van de eerste celdeling na de conceptie. Daarom is bij identieke tweelingen de één biologisch rechtshandig en de ander linkshandig. De verhouding van biologisch rechtshandigen en linkshandigen is ongeveer 60:40.

De biologische handigheid kan gemakkelijk worden bepaald a.h.v. de klaptest. De hand die bovenop ligt, is de dominante hand en laat ons zien of iemand rechts- of linkshandig is.

De regel van handigheid: Een **rechtshandige** reageert op een moeder/kind conflict met de *linkerkant* van het lichaam en op een partnerconflict (iedereen, behalve moeder of kind) met de *rechterkant*. Bij **linkshandigen** is het omgekeerd.

CEREBELLUM – ORGAN – RELATION

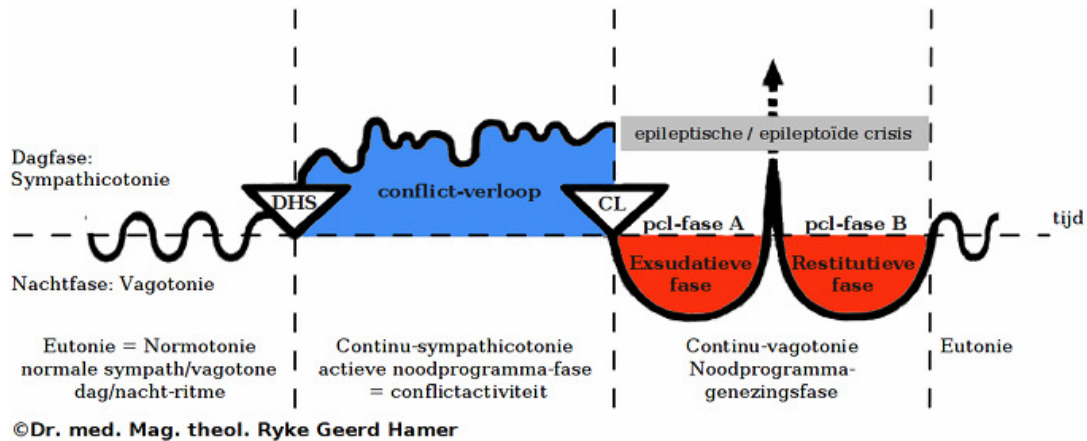
© Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer

Voorbeeld: Als een rechtshandige vrouw een “zorgconflict” t.a.v. van de gezondheid van haar kind krijgt, zal zij een borstklierkanker in haar *linker* borst krijgen. Omdat er een kruisverband bestaat tussen hersenen en orgaan, zal men de overeenkomstige HH op een hersenscan op de *rechter* hersenhelft vinden, in het gedeelte van de hersenen dat het klierweefsel bestuurt van de *linker* borst. Als de vrouw *linkshandig* zou zijn, zou zich het “zorgconflict” t.a.v. haar kind manifesteren als kanker in de *rechterborst* en de inslag zou op een hersen-CT te zien zijn in de linker hersenhelft, in de kleine hersenen – (zie GNM-diagram).

Het bepalen van de biologische handigheid is uiterst belangrijk om het oorspronkelijke DHS te bepalen.

De Tweede Biologische Wet

Elk SBS - Zinvol Biologisch Speciaal programma is tweefasig, als het conflict tenminste wordt opgelost.

NORMOTONIE heeft betrekking op de toestand van ons **normaal dag-en-nacht-ritme**. Zoals in het diagram hierboven te zien is, wisselt “**sympaticotonie**” af met “**vagotonie**”. Deze uitdrukkingen betreffen ons autonome zenuwstelsel (AZS) dat vegetatieve functies bestuurt, zoals de hartslag en de spijsvertering. Gedurende de dag is het organisme in een normale sympathicotone stresstoestand (“vecht of vlucht”), tijdens de slaap is het in een normale vagotone rusttoestand (“rust en verteer”).

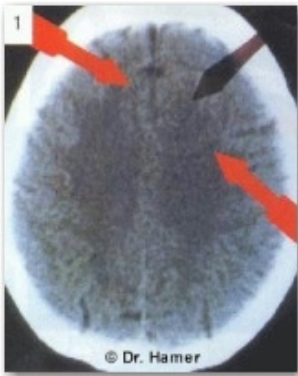
DE CONFLICTACTIEVE FASE (ca-fase; sympaticotonie)

Bij een conflictschok (DHS) wordt het normale dag-en-nacht-ritme onmiddellijk onderbroken en gaat **het hele organisme** de **conflict-actieve fase (ca-fase)** in. Tegelijkertijd wordt het Zinvolle Biologische Speciaal programma (SBS) geactiveerd, dat het organisme in staat stelt, de alledaagse functies opzij te zetten om de persoon – op alle drie niveaus – tijdens die bepaalde crisis te helpen.

PSYCHISCH NIVEAU: Conflictactiviteit is te merken aan dwang-gedachten t.a.v. het conflict.

Het **autonome zenuwstelsel** bevindt zich in **blijvende sympaticotonie**. Kenmerkende symptomen zijn slapeloosheid, geen trek, snelle hartslag, verhoogde bloeddruk, lage bloedsuiker en misselijkheid. De conflict-actieve fase wordt ook de **KOUDE fase** genoemd, omdat de bloedvaten tijdens stress vernauwd zijn, wat leidt tot koude handen en koude voeten, koude huid, koude rillingen, beven of koud zweet. Gezien vanuit een biologisch standpunt brengt de stresstoestand, vooral de extra waak-uren en het bezig-zijn met het conflict, de persoon in een gunstigere positie om een oplossing voor het conflict te vinden.

HERSENNIVEAU: De plaats waar het conflict inslaat in de hersenen wordt bepaald door de precieze aard van het conflict. De omvang van het HH staat altijd in verhouding met de duur en hevigheid van het conflict (conflictmassa).

In de ca-fase verschijnt de HH op een hersenscan als **scherpe concentrische ringen**.

De hersen-CT-scan toont een HH in de *rechter* helft van de motorische cortex, wat aangeeft dat het ermee verbonden motorische conflict (“niet in staat zijn te ontsnappen”) met verlamming van het linkerbeen nog steeds actief is. Bij een linkshandig persoon zou het motorische conflict worden geassocieerd met een partner gebonden conflictsituatie.

De biologische betekenis van de verlamming is een reflex van “veinzen dat men dood is”, omdat een roofdier in de natuur een prooi slechts dan aanvalt wanneer hij tracht te ontsnappen. De ingebakken respons is: “Omdat ik niet kan ontkomen, doe ik alsof ik dood ben”, waardoor verlamming ontstaat totdat het gevaar over is. Wij mensen delen deze reactie met alle soorten dieren.

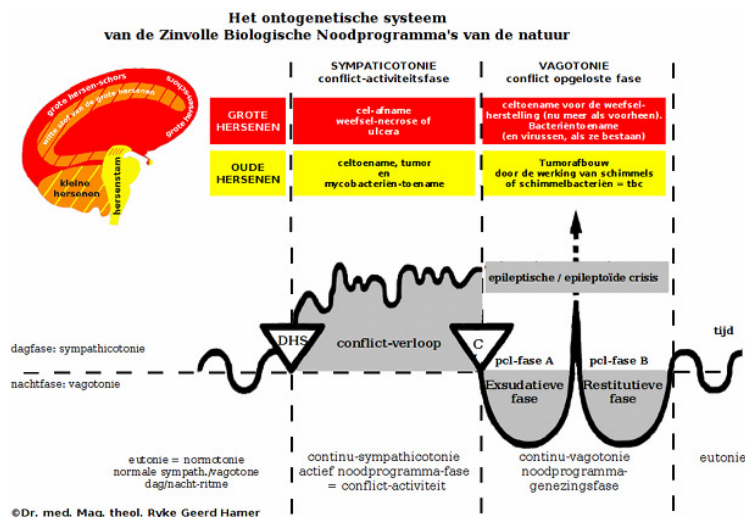
ORGAANNIVEAU: Als voor oplossing van het conflict meer weefsel nodig is, zal het bij het conflict betrokken orgaan of weefsel reageren met celfermeerdering.

Bij voorbeeld: bij een “**doodsangstconflict**”, dat meestal door een diagnose- of prognoseschok wordt geactiveerd, slaat de schok in, in het hersengebied dat de longblaasjes aanstuurt, die de taak hebben, zuurstof te produceren. Omdat doodsangst in biologische termen gelijkstaat met niet kunnen ademen, beginnen de longcellen onmiddellijk te vermeerderen. De biologische zin van de knobbeltjes in de long (de **longkanker**) bestaat in het vergroten van de longcapaciteit, zodat de persoon beter in staat is om met de doodsangst om te gaan.

Als er minder weefsel nodig is om bij conflictoplossing te helpen, reageert het orgaan of weefsel op het betrokken conflict met celafname.

Bij voorbeeld: als een vrouwtje in de natuur een **seksueel conflict** heeft van niet kunnen paren, gaat de weefsellaag, die de baarmoederhals (het deel naar de baarmoeder) bekleedt, zweren (ulcereren). De biologische betekenis van het weefselverlies is om de **baarmoederhals** te verwijden, zodat – wanneer paring plaatsvindt, meer sperma in de baarmoeder kan komen, wat de kans op conceptie vergroot. Voor vrouwen kan dit paringsconflict ontstaan bij seksuele afwijzing, seksuele frustratie, seksueel misbruik, enz.

Of het orgaan of weefsel op het ermee verbonden conflict nu reageert met celfermeerdering of weefselverlies, volgt een biologisch patroon dat overeenkomt met de evolutionaire ontwikkeling van het menselijke brein.

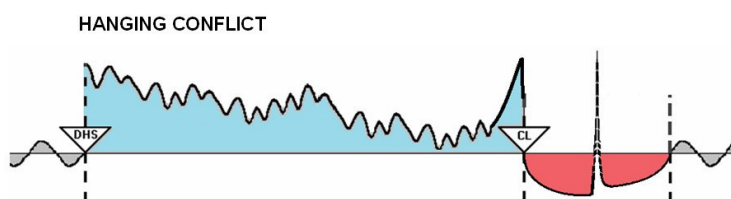

Het **GNM-KOMPAS** toont aan dat alle organen en weefsels, die door de **OUDE HERSENEN** (hersenstam en kleine hersenen) worden bestuurd, zoals de dikke darm, longen, lever, nieren of de borstklieren, in de conflict-actieve fase altijd **celvermeerdering** (tumorgroei) teweegbrengen.

Alle organen en weefsels die door de **GROTE HERSENEN** (cerebrale medulla en hersenschors) worden bestuurd, zoals de botten, lymfknoopen, baarmoederhals, eierstokken, teelballen of de opperhuid, brengen altijd **weefselverlies/ celafname** teweeg.

Als de conflict-actieve fase vordert, ontstaan meer symptomen aan de erbij betrokken organen. Hetzelfde geldt in omgekeerde zin wanneer de conflictactiviteit afneemt.

HANGEND CONFLICT

Bij een **hangend conflict** blijft iemand in de conflict-actieve fase, omdat het conflict niet kan worden opgelost of nog niet is opgelost.

Iemand met een klein conflict en de ermee verbonden kanker kan oud worden, mits de tumor geen mechanische belemmering vormt, b.v. in de dikke darm.

Als iemand langere tijd conflictactief is, kan de situatie dodelijk worden. Maar iemand in de conflict-actieve fase kan nooit aan de kanker zelf sterven, omdat tumoren, die in de eerste fase van een SBS groeien (long-, lever- of borstkliertumoren) in feite de orgaanfunctie in die periode *verbeteren*.

Patiënten die de conflict-actieve stressfase niet overleven, sterven vaak aan energieverlies, gebrek aan slaap en vooral door angst en totale uitputting. Met een negatieve prognose en toxische behandelingen, zoals "Chemo", naast de emotionele, mentale en fysieke uitputting, hebben vele patiënten geen kans.

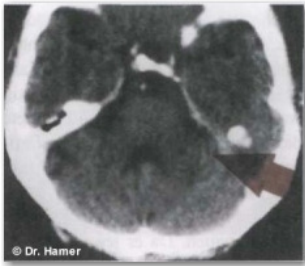
CL-CONFLICTOLYSE – De **conflictoplossing** is het keerpunt dat de tweede fase van het SBS inleidt. Net als de conflict-actieve fase verloopt de genezingsfase op alle drie niveaus gelijktijdig.

DE GENEZINGSFASE (pcl-fase; pcl=postconflictolyse; vagotonie)

PSYCHISCH NIVEAU: De oplossing van het conflict wordt met grote opluchting ervaren. Het **autonome zenuwstelsel** schakelt meteen over naar **blijvende vagotonie**, met moeheid, terugkerende eetlust. Veel rust en een gezond dieet ondersteunen het organisme tijdens het genezings- en herstelproces. De genezingsfase wordt ook de **WARME fase** genoemd, omdat de bloedvaten tijdens vagotonie verwijd zijn, waardoor men warme handen, warme huid en mogelijk koorts heeft.

HERSENNIVEAU: gelijktijdig met genezing van de psyche en het erbij betrokken orgaan, gaan ook de hersencellen, waar ook letterlijk een 'inslag' is geweest, genezen.

Eerste deel van de genezingsfase (pcl-fase A) op hersenniveau: Bij de conflictoplossing worden water en sereus vocht naar het ermee verbonden hersengebied getrokken en veroorzaken een hersenoedeem, dat het hersenweefsel tijdens het herstelproces beschermt. De zwelling van het hersenoedeem veroorzaakt kenmerkende genezingssymptomen in de hersenen, zoals hoofdpijnen, duizeligheid of wazig zien.

In het eerste deel van de genezingsfase verschijnt de HH op een hersenscan als **donkere ringen** (die het oedeem in de hersenen aanduiden).

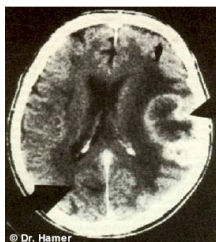
Voorbeeld: De hersen-CT-scan toont een HH in de pcl-fase A van een genezende longtumor, ter aanwijzing dat een ermee verbonden "doodsangstconflict" is opgelost. De meeste "doodsangstconflicten", en dus longkankers, worden geactiveerd door diagnose- of prognoseschocks.

DE EPILEPTISCHE OF EPILEPTOÏDE CRISIS (EPI-CRISIS) begint op het hoogtepunt van de genezingsfase en ook op alle drie de niveaus.

Bij het begin van de Epi crisis komt de persoon – in een oogwenk – terug naar een conflict-actieve toestand. Op psychologisch en vegetatief niveau reactiveert dit typische sympaticotone symptomen, zoals nervositeit, koud zweet, rillingen en misselijkheid. Wat is de biologische zin van deze onvrijwillige terugval in het conflict? Op het hoogtepunt van de genezingsfase (het dieptepunt van vagotonie), is de oedemateuze zwelling van zowel het helende orgaan als het betrokken hersengebied (hersenoedeem) het grootst. Precies op dit punt geven de hersenen door sympaticotone stress een druk om de oedemen uit te persen. Deze essentiële biologische tegensturing wordt gevolgd door de **plasfase**, waarin het lichaam alle overmatige vocht uitdrijft, dat in het eerste gedeelte van de genezingsfase (**pcl-fase A**) is vastgehouden.

De specifieke symptomen van de Epi crisis worden bepaald door de aard van het conflict en welk orgaan erbij is betrokken. Hartaanvallen, beroertes, astma-, migraine- of epileptische aanvallen zijn slechts een paar voorbeelden van zo'n genezingscrisis.

Tweede deel van de genezingsfase (pcl-fase B) op hersenniveau: Nadat het hersenoedeem is uitgeperst, verzamelen zich op die locatie **neuroglia** (hersenbindweefsel) om het herstelproces op hersengebied af te ronden. Gliaweefsel speelt een belangrijke rol bij het proces van littekenvorming (scarificatie); het is dus altijd in de hersenen aanwezig. De hoeveelheid opgehoopt gliaweefsel hangt af van de omvang van het voorafgegane hersenoedeem (pcl-fase A). Deze natuurlijke verzameling neuroglia ("glioblastoma" – woordelijk: uitspruitende gliacellen) worden ten onrechte als "hersentumor" geïnterpreteerd.

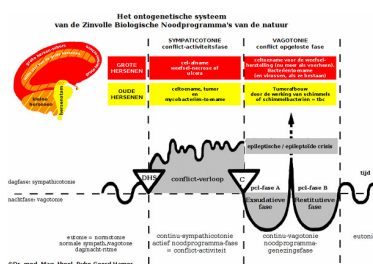

In het tweede gedeelte van de genezingsfase verschijnt de HH op een hersenscan als **witte ringformatie**.

De hersen-CT-scan toont een HH in het besturingscentrum van de kransslagaders, boven het rechter oor, wat aangeeft dat het ermee verbonden "**territoriumverliesconflict**" is opgelost.

Tijdens de Epi crisis kreeg de patiënt de verwachte hartaanval (met angina pectoris in de ca-fase). Als de voorafgaande conflict-actieve fase meer dan 9 maanden had geduurd, zou de hartaanval dodelijk zijn geweest. Als men op tijd kennis maakt met de GNM, kan een dergelijke ernstige situatie worden vermeden!

ORGAANNIVEAU (Genezingsfase)

Nadat het betrokken conflict is opgelost **worden tumoren, die door de OUDE HERSENEN worden bestuurd** en die zich tijdens de conflict-actieve fase ontwikkelden, maar nu niet langer nodig zijn (b.v. long-, dikke darm- en prostaattumoren) **m.b.v. schimmels of tbc-bacillen** afgebroken. Als deze microben niet beschikbaar zijn, blijft de tumor op z'n plaats en kapselt in, zonder verdere celdeling.

Omgekeerd wordt weefselverlies tijdens de ca-fase, dat door de grote hersenen wordt bestuurd, **nu weer aangevuld en met nieuwe cellen opgebouwd**.

Dit herstelproces heeft plaats in het **eerste gedeelte van de genezingsfase** (pcl-fase A). Tot die categorie behoren baarmoederhalskanker (celafname tijdens de ca-fase), eierstokkanker, teelbalkanker, intra-ductale borstkanker, bronchiaalkanker of lymfoom. In het **tweede deel van de genezingsfase** (pcl-fase B) vallen de tumoren langzaam uiteen. De reguliere geneeskunde interpreteert deze in werkelijkheid **genezende tumoren** ten onrechte als kwaadaardige kankergezwellen.

Symptomen van de PCL-fase, zoals zwelling (oedeem), ontsteking, etter, afscheiding (eventueel vermengd met bloed), “infecties”, koorts en pijn zijn een aanwijzing dat een NATUURLIJK GENEZINGSPROCES plaatsvindt en dat het erbij betrokken conflict is opgelost.

De **duur en ernst van de genezingssymptomen** worden bepaald door de hevigheid en duur van de voorafgaande conflict-actieve fase. Een terugval in het conflict, dat de genezingsfase continu onderbreekt, *verlengt* het genezingsproces. Chemobehandeling of bestraling onderbreekt de natuurlijke genezing van kankers op een brute wijze. Omdat ons organisme altijd is afgestemd om te genezen, zal het lichaam continu proberen, het herstelproces af te maken, zodra de behandeling over is. “Terugkeer van de kanker” wordt gewoonlijk gevolgd door nog agressievere behandelingsprotocollen! Omdat de “**Reguliere Geneeskunde**” de twee-fasigheid van elke “ziekte” niet erkent, zien artsen óf een gestreste patiënt met groeiende tumor (ca-fase) en zien over het hoofd dat er een genezingsfase aankomt, óf zij zien een patiënt met koorts, “infectie”, ontsteking, afscheiding, hoofdpijnen of andere pijn (pcl-fase) en beseffen niet dat deze in feite genezingssymptomen zijn van een voorafgegane conflict-actieve fase.

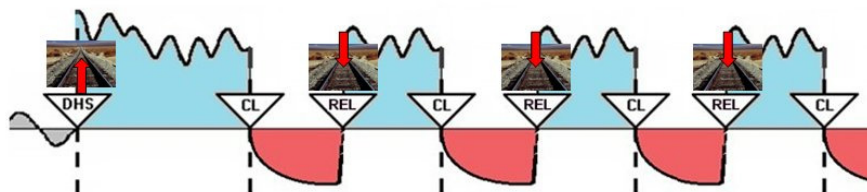
Als men naar één van de twee fasen kijkt, worden symptomen, die tot de andere behoren als ziekte op zich gezien, b.v. osteoporose, dat voorkomt in de conflict-actieve fase van een “eigenwaardeconflict” en artritis, wat een symptoom is van de genezingsfase van hetzelfde soort of conflict. Deze onwetendheid is bijzonder tragisch als een patiënt de diagnose “kwaadaardige” kanker of zelfs “uitgezaaide kanker” krijgt terwijl de kanker al op natuurlijke manier aan het genezen is.

Als medici de biologische psyche-brein-orgaan-verbinding zouden erkennen, zouden zij ook zien dat de twee fasen in feite twee onderdelen zijn van ÉÉN SBS, die men met een hersenscan kan controleren, waarop de HH in *beide* fasen op dezelfde plaats zou worden gevonden. Hoe de HH er precies uitziet laat zien of de patiënt nog conflictactief is (HH met scherpe concentrische ringen of al in genezing en, verder, of hij in de pcl-fase A is (HH met oedemateuze ringen) of in pcl-fase B (HH met witte (glia) ophoping), wat aangeeft dat het cruciale punt van de Epicrise al is gepasseerd (zie Artikel “Het Brein lezen”).

Bij afsluiting van de genezingscrisis wordt op alle drie niveaus het normale dag-nacht-ritme (Normotonie) hersteld.

HANGENDE GENEZING – conflict terugval/ recidieven en “sporen”

HANGING HEALING

De uitdrukking “**hangende genezing**” slaat op een situatie waarin de genezingsfase niet kan worden afgesloten vanwege herhaalde terugval in het conflict.

Als wij een conflictschok (DHS) krijgen, is ons denken in een staat van acuut gewaar-zijn. Superalert neemt ons onbewuste alle componenten waar, die met de specifieke conflictsituatie samenhangen, b.v. de plaats, weersomstandigheden, betrokken mensen, klanken, geuren, enz. In de Germaanse Nieuwe Geneeskunde noemen we de indrukken, die een DHS met zich meesleept **SPOREN**.

Als we in de genezingsfase zijn en op een van de sporen komen, óf via direct contact of via associatie, wordt het conflict meteen gereactiveerd en na zo te zeggen een snelle “recapitulatie” van het conflict volgen meteen de bij het conflict en het orgaan betrokken genezingssymptomen, b.v. een huiduitslag na een “scheidingsconflict”-terugval of verkoudheids-symptomen als men op het spoor van een “stinkconflict” komt, of ademhalingsmoeilijkheden of zelfs een astma-aanval in samenhang met een “territoriumangst” of diarree bij een terugval in een “onverteerbare brok-conflict”. De “**allergische reactie**” kan getriggerd worden door iets of iemand, die met het oorspronkelijke DHS te maken heeft – een voedselsubstantie, bepaalde pollen, dierlijk haar, een bepaald parfum, maar ook een persoon (zie Artikel Allergieën). In de conventionele geneeskunde (zowel de allopathische als de natuurgeneeskundige) gelooft men dat de hoofdoorzaak van allergieën een “zwak” immuunsysteem is.

De **biologische zin van het spoor** is dat het als waarschuwingssignaal werkt om hetzelfde “gevaar” (DHS) niet een tweede keer mee te hoeven maken. In het wild zijn deze alarmtekens essentieel om te overleven.

Men moet altijd aan sporen denken als men te maken krijgt met **zich herhalende toestanden**, zoals terugkerende verkoudheid, astma-aanvallen, migraines, huiduitslag, epileptische aanvallen, aambeien, blaasontstekingen, enz. Natuurlijk moet men ook elke terugkeer van een kanker op deze manier zien. Sporen spelen ook een rol bij “**chronische**” **processen**, zoals arteriosclerose, artritis, Parkinson of MS.

In de GNM-therapie is reconstructie van het DHS, samen met al zijn begeleidende sporen, een belangrijke zaak om het genezingsproces te voltooien.

De Derde Biologische Wet

Het Ontogenetische Systeem van Kanker en kankerequivalenten

“De embryologische wetenschap en onze kennis van de evolutie van de mens, zijn de basis van de geneeskunde. Zij zijn de beide bronnen, die ons de aard van kanker en alle zogenaamde ziekten onthullen”.

Ryke Geerd Hamer

De Derde Biologische Wet verklaart de samenhang tussen de psyche, de hersenen en het orgaan binnen de context van de embryonale (ontogenetische) en evolutionaire (fylogenetische) ontwikkeling van het menselijke organisme. Hij toont aan dat noch de locatie van de HH in de hersenen, noch de celvermeerdering (tumor), noch het weefselverlies dat op een DHS volgt, toevallig zijn, maar dat zij deel uitmaken van een zinvol biologisch systeem, **dat elke soort in zich draagt**.

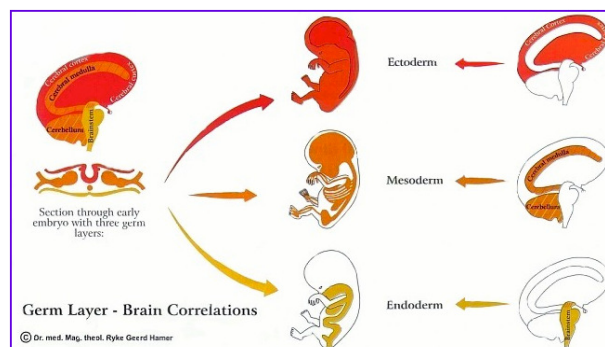
DE EMBRYONALE KIEMBLADEN:

Wij weten uit de embryologie dat zich binnen de eerste 17 dagen van de embryonale fase drie kiembladen ontwikkelen, waar alle organen en weefsels van afkomstig zijn.

De drie embryonale kiembladen zijn het **endoderm**, **mesoderm**, en **ectoderm**.

Endoderm (yellow section)	
Mesoderm (orange section)	
Ectoderm (red section)	

Tijdens de embryonale ontwikkeling doorloopt de groeiende foetus in heel snel tempo alle evolutionaire fasen, van een eencellig organisme tot een volledig menselijk wezen (de ontogenetische ontwikkeling herhaalt de fylogenetische ontwikkeling).

Het diagram hierboven laat zien dat alle weefsels, die voortkomen uit hetzelfde kiemblad, worden bestuurd door hetzelfde deel van de hersenen.

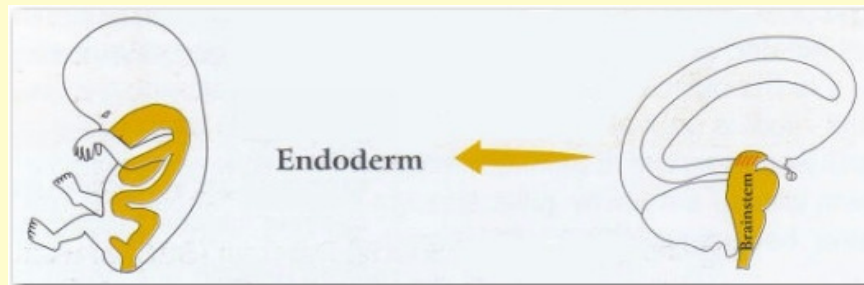
De meeste van onze organen, vooral de dikke darm, komen voort uit slechts één van de drie kiembladen. Andere, zoals het hart, de lever, pancreas of blaas, zijn samengesteld uit verschillende weefsels, die voortkomen uit verschillende kiembladen. Deze weefsels, die zich in de loop van de tijd om praktische redenen zijn samengegaan, worden als één orgaan beschouwd, ook al hebben zij hun besturingscentrum vaak in ver uiteenlopende gebieden van de hersenen. Anderzijds zijn er organen, die in het lichaam ver uiteen liggen, zoals de endeldarm, het strottenhoofd en de coronaire aderen, maar die worden bestuurd vanuit gebieden, die in de hersenen dicht bij elkaar liggen.

HET ENDODERM (Binnenste kiemblad)

Het endoderm is het kiemblad dat zich in de loop van de evolutie het eerst ontwikkelde. Daarom vormt dit kiemblad in de allereerste periode van de embryonale fase de “oudste” organen.

Organen en weefsels die voortkomen uit het endoderm, zijn:

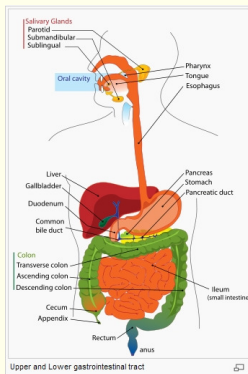
- Mond en Keelholte (submucosa)
- Hypofyse
- Traanklieren
- Vaatvlies van het Oog (Choroïd) en Iris
- Middenoor
- Buizen van Eustachius
- Schildklier en Bijschildklieren
- Longalveolen en Bekercellen
- Slokdarm (lager derde gedeelte)
- Maag en Twaalfvingerige Darm
- Leverparenchym
- Alveesklier
- Dunne Darm
- Dikke Darm
- Endeldarm (submucosa)
- Blaas (submucosa)
- Prostaat
- Baarmoeder en Eileiders
- Nierverzamelbuisjes

Alle organen en weefsels, die voortkomen uit het endoderm, bestaan uit **adenocellen**, daarom worden kankers van deze organen “adenocarcinomen” genoemd.

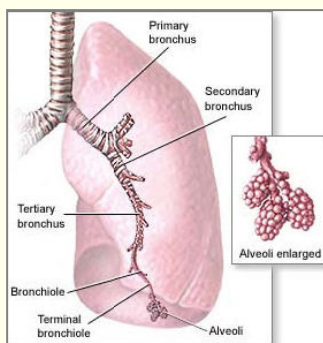
Organen en weefsels, die voortkomen uit het *oudste* kiemblad, worden bestuurd vanuit het *oudste* deel van de hersenen, de **HERSENSTAM** en hebben dus betrekking op de *oudste* biologische conflicten.

BIOLOGISCHE CONFLICTEN: De biologische conflicten die met endodermale weefsels zijn verbonden, hebben betrekking op de ademhaling (longen), voedsel (organen van het voedingskanaal) en voortplanting (prostaat en baarmoeder).

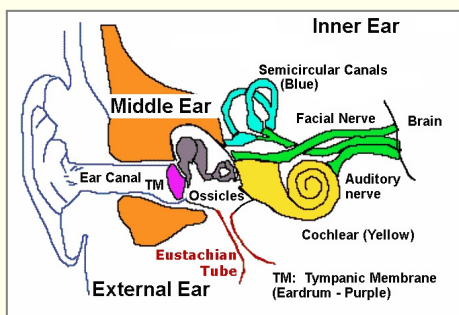
De **organen en weefsels van het voedingskanaal** – vanaf de mond tot de endeldarm – zijn biologisch gezien verbonden met “**BROKCONFLICTEN**” (die zinspelen op de werkelijke voedselbrok). Het “een brok niet te pakken krijgen” heeft verband met **mond en keelholte** (incl. het verhemelte, de amandelen, speekselklieren, neuskeelholte en schildklier); het “conflict van een brok niet kunnen doorslikken” heeft betrekking op de **slokdarm** (lager gedeelte); conflicten van “een brok niet kunnen opnemen of verteren” zijn verbonden met de pijsverteringsorganen, zoals de **maag** (behalve de kleine curvatuur), de **dunne darm, dikke darm, endeldarm, lever** en **alvleesklier**.

Dieren maken deze “brokconflicten” letterlijk mee, bv. als zij geen voedsel kunnen vinden, of wanneer een stuk voedsel of bot in de darm is blijven steken. Omdat wij mensen op een figuurlijke manier op de wereld kunnen reageren via taal en symbolen, kunnen wij dergelijke “brokconflicten” ook op een overdrachtelijke wijze beleven. Een figuurlijke brok kan een contract zijn of een persoon, die wij niet konden “krijgen”, een beledigende opmerking, die wij niet konden “verteren”, “brokken”, die wij willen bezitten, “brokken”, die ons werden weggenomen of “brokken”, die wij niet kwijtraaken.

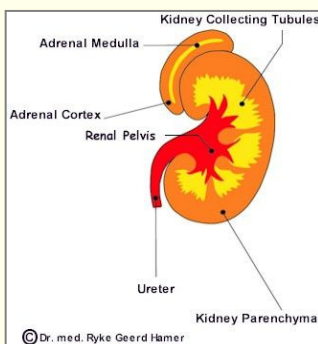

De **longen**, preciezer gezegd de long-alveoli, die zuurstof aanmaken, zijn verbonden met een “**doodsangstconflict**”, die wordt geactiveerd door een levensbedreigende situatie.

De **bekercellen** in de bronchiën hebben te maken met “**angst om te stikken**”.

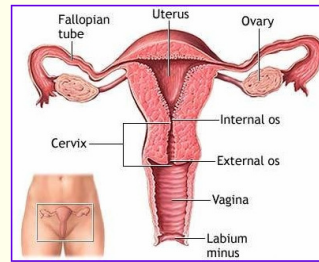
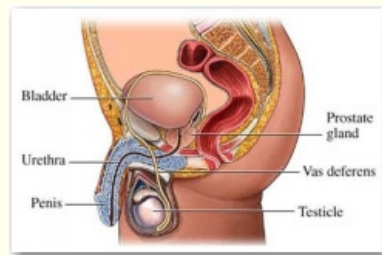

Het middenoor heeft betrekking op hoorconflicten (de “geluidsbrok”). Het conflict, “een geluidsbrok niet te pakken kunnen krijgen”, bv. Mamma’s stem niet kunnen horen, tast het rechter oor aan, terwijl een conflict van “een geluidsbrok niet kwijt kunnen”, bv. hard, ergerlijk lawaai, treft het linker oor. Een hevige conflictactiviteit wordt in de genezingsfase een middenoor-“ontsteking”.

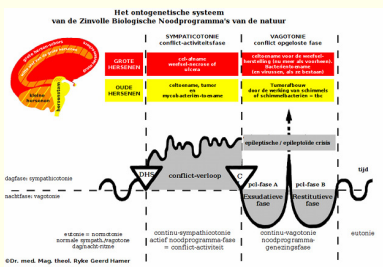
De **nierverzamelbuisjes**, de oudste weefsels van de nieren, hebben te maken met biologische conflicten, die teruggaan naar de tijd, waarin onze verre voorouders nog in de oceaan leefden en waarin het op land worden geworpen een levensbedreigende situatie zou zijn geweest. Wij mensen kunnen zo’n “vis-op-het-droge”-DHS ervaren als “**verlatingsconflict**” (zich geïsoleerd, buitengesloten, achtergelaten voelen), als “**vluchtelingsconflict**” (moeten vluchten van thuis), als “**existentieconflict**” (ons leven of onze kostwinning is in gevaar) of als “**conflict i.v.m. ziekenhuisopname**”.

De **baarmoeder en eierstokken** zijn, net als de **prostaat**, verbonden met “**voortplantingsconflicten**” en “**gemene conflicten met het andere geslacht**”.

Bij weefsels, die door de hersenstam worden bestuurd, is de **handigheid** niet van belang! Als een rechtshandige vrouw dus bv. een “verlatingsconflict” krijgt, slaat het conflict willekeurig in, in het rechter of linker nierbuisrelais (ongeacht de vraag of het conflict te maken had met een kind of partner).

RELATIE TUSSEN HERSENEN-ORGAAN-KIEMBLAD:

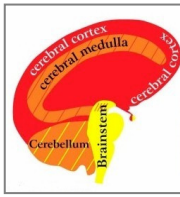

Alle organen en weefsels, die voortkomen uit het endoderm, produceren in de **conflict-actieve fase celvermeerdering**. Dus worden **mondkankers**, net als **slokdarm-, maag- en twaalfvingerige darmkanker, lever-, pancreas-, dikke darm- en endeldarmkanker, blaas-, nier-, long-, baarmoeder of prostaatkanker** alle bestuurd vanuit de hersenstam en veroorzaakt door hun overeenkomstige biologische conflicten. Bij oplossing van het conflict stoppen dergelijke tumoren onmiddellijk met hun groei.

In de **genezingsfase** worden de extra cellen (de “**tumor**”), die tijdens de **conflict-actieve fase** een **biologisch doel hadden m.b.v. gespecialiseerde microben** (schimmels en mycobacteriën) **afgebroken**. Als de bij het weefsel horende microben niet beschikbaar zijn, misschien vanwege teveel gebruik van antibiotica, blijft de tumor op z'n plaats en kapselt in, zonder verdere celdeling.

Het natuurlijke genezingsproces wordt gekenmerkt door **zwellings (oedeem), ontsteking (tuberculaire), afscheiding (mogelijkerwijs vermengd met bloed), nachtzweet, koorts en pijn**. In deze fase komen aandoeningen voor als de ziekte **van Crohn en Colitis Ulcerosa**, evenals schimmel-“**infecties**”, zoals **candidiasis**. Deze toestand wordt slechts “chronisch” als het genezingsproces continu wordt onderbroken door een terugval in het conflict.

HET MESODERM (Middelste Kiemblad) wordt ingedeeld in een oudere en een jongere groep.

Het **oude mesoderm** wordt bestuurd vanuit de **kleine hersenen (cerebellum)**, die deel uitmaken van de **OUDE HERSENEN** (hersenstam en cerebellum).

Het **nieuwe mesoderm** wordt bestuurd vanuit het **merg van de grote hersenen (cerebrale medulla)**, die onderdeel is van de **GROTE HERSENEN** (cerebrum).

HET OUD MESODERM

Organen en weefsels, uitgaande van het oude mesoderm, zijn:

- Coriumhuid (onderhuid)
- Pleura (longwanden)
- Peritoneum (wand van de buikholte en de buikorganen)
- Pericard (huid, die het hart bedekt/ het hartzakje)
- Borstklieren (melkklieren)

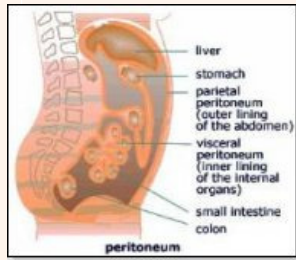

Alle organen en weefsels, die afstammen van het oude mesoderm, bestaan uit **adenocellen**, daarom worden kankers van deze organen “adeno-carcinomen” genoemd.

Organen en weefsel, die uitgaan van het oude mesoderm, worden bestuurd vanuit de **KLEINE HERSENEN** (onderdeel van de Oude Hersenen). De biologische conflicten hebben betrekking op de functie van het betreffende orgaan.

BIOLOGISCHE CONFLICTEN: De biologische conflicten verbonden met oude, mesodermale weefsels, hebben te maken met “aanvalskonflikten” (in eerste instantie de huid) en “nestzorgconflicten” (borstklieren).

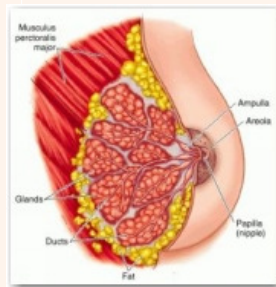
“Aanvalskonflikten” kan men letterlijk of figuurlijk beleven, bv. een “aanval tegen de huid” (**coriumhuid**) kan worden uitgelokt door een fysieke of verbale aanval of een aanval tegen onze integriteit, maar ook – zonder een emotioneel aspect – door een zonnesteek, wat het organisme kan associëren met een “aanval”. De corium- of onderhuid reageert ook op het biologische conflict van “zich bezoedeld voelen” – door het contact met iets smerigs, walgelijks of afstotends. In de genezingsfase zien wij hier bv. schimmel-“infecties” van de tenen (voetschimmel).

Een figuurlijke “aanval tegen de buik” (**peritoneum**) kan worden veroorzaakt door een onverwachte aankondiging van een operatie in het buikgebied (dikke darm, eierstokken, baarmoeder, enz.)

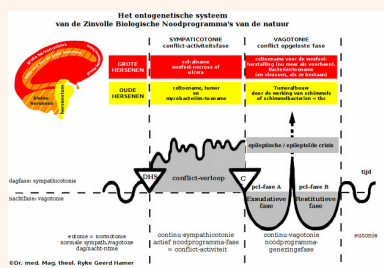
Een “aanval tegen de borstkas” (**pleura**) kan bv. worden uitgelokt door een borstamputatie; of een “aanval tegen het hart” (**pericard**) kan verbonden zijn met een hart “aanval”.

De **borstklieren**, die staan voor zorg en voeding, reageren op een “**nest-zorg-conflict**”. Bij de ontwikkeling van de zoogdieren ontwikkelden zich de borstklieren uit de coriumhuid, daarom ligt hun besturingscentrum in hetzelfde hersengedeelte, namelijk in de kleine hersenen.

Bij de door de kleine hersenen bestuurde organen en weefsels kruisen hersenen en orgaan. Men moet hier rekening houden met de **handigheid**. Als bv. een rechtshandige vrouw een “nestzorgconflict” krijgt i.v.m. haar kind, slaat het conflict in op de *rechter* helft van de kleine hersenen, waardoor zich in de conflict-actieve fase een borstklierkanker ontwikkelt in haar linker borst.

VERBAND HERSENEN-ORGAAN-KIEMBLAD:

Alle organen en weefsels, die voortkomen uit het oude mesoderm, produceren in de **conflict-actieve fase celvermeerdering**. Dus worden kankers van de corium huid (**melanomen**), **borstklierkankers** of **peritoneale, pleurale en pericardiale tumoren** (zogenaamde **mesothelioom**), allen bestuurd vanuit de kleine hersenen en veroorzaakt door hun overeenkomstige biologische conflicten. Bij oplossing van het conflict stopt de tumorgroei onmiddellijk.

In de genezingsfase worden de extra cellen (de “tumor”), die in de conflict-actieve fase een biologische zin had, afgebroken m.b.v. gespecialiseerde microben (schimmels en mycobacteriën). Het natuurlijke genezingsproces wordt altijd begeleid door **zwelling (oedeem)**, **ontsteking**, **(tuberculeuze) afscheiding (eventueel vermengd met bloed)**, (“infecties”), **nachtzweet**, **koorts** en **pijn**. Als de bij het weefsel horende microben niet beschikbaar zijn, blijft de tumor op z’n plaats en kapselt in, zonder verdere celdeling.

HET NIEUWE MESODERM

Organen en weefsels, uitgaande van het nieuwe mesoderm, zijn:

- Botten (incl. tandbeen)
- Kraakbeen
- Pezen en Gewrichtsbanden
- Bindweefsel
- Vetweefsel
- Lymfsysteem (lymfvaten en lymfknoopen)
- Bloedvaten (behalve de kransslagaderen)
- Spieren (gestreepte spieren)
- Myocard (80% van de gestreepte hartspieren)
- Nier (parenchym)
- Bijnieren
- Milt
- Eierstokken
- Teelballen

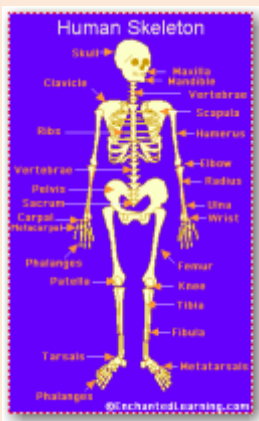

Alle organen en weefsels, die voortkomen uit het nieuwe mesoderm, worden bestuurd vanuit het **MERG VAN DE GROTE HERSENEN (de cerebrale medulla)**, het binnenste deel van de grote hersenen.

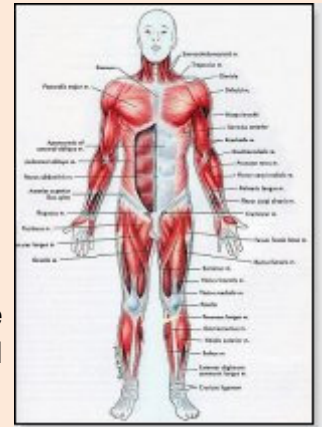
OPMERKING: Het *spierweefsel* wordt bestuurd vanuit het merg van de grote hersenen, terwijl de *spierbeweging* uitgaat van de motorische cortex. De gladde spieren van het myocard (20%), evenals die van de dikke darm en de baarmoeder, worden aangestuurd vanuit de middenhersen, die deel uitmaken van de hersenstam.

BIOLOGISCHE CONFLICTEN: De biologische conflicten verbonden met weefsels van het nieuwe mesoderm hebben overwegend te maken met “eigenwaardeconflicten”.

Een “**inbreuk op het gevoel van eigenwaarde-conflict**” heeft te maken met een verlies van zelfachting of eigenwaarde.

De vraag of het eigenwaarde-conflict de **botten, spieren**, het kraakbeen, de pezen, banden, bind- of vetweefsel, bloedvaten of lymfknoten treft, wordt bepaald door de **hevigheid van het conflict** (een ernstig conflict treft botten of gewrichten; een minder hevig conflict tast de lymfknoop/ lymfeknoten aan of de spieren; een licht conflict de pezen).

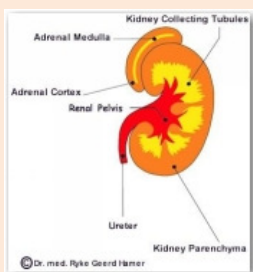
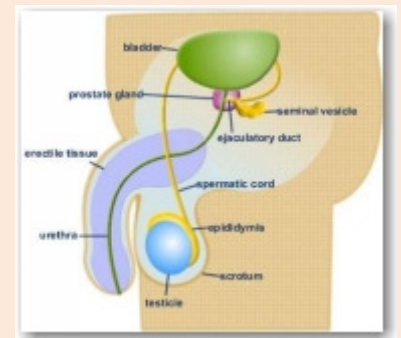

De exacte plek waar de symptomen (artritis, spieratrofie of peesontsteking) **zich zullen voordoen, wordt bepaald door de precieze aard van het eigenwaarde-conflict.**

Een “vaardigheidsconflict”, dat men bv. kreeg omdat men een manuele taak niet kon uitvoeren, zoals typen of fijne handenarbeid, treft de hand en vingers; een “intellectueel eigenwaarde-conflict” dat bv. werd uitgelokt doordat men is gezakt voor een examen of door iemand is gekleineerd, treft de nek.

De **eierstokken** en **zaadballen** hebben biologisch te maken met een “zwaar verliesconflict” – het onverwachte verlies van een geliefde, incl. een huisdier. Angst voor zo’n verlies kan al een conflictinslag uitlokken.

Het **nierparenchym** is verbonden met een “water- of vloeistofconflict” (bv. een ervaring, waarbij men bijna verdronk); de **bijnierschors** is verbonden met een conflict van “in de verkeerde richting te zijn gegaan”, d.h. een verkeerd besluit te hebben genomen.

De **milt** heeft te maken met een “bloed- of letselconflict” (een zware bloeding of, in overdrachtelijke zin, de onverwachte uitkomst van een bloedtest).

Het **myocard** (de hartspier) heeft te maken met een “conflict van totaal overweldigd zijn”, “te veel hooi op je vork te hebben genomen”.

Bij organen en weefsels, die door de medulla worden aangestuurd, bestaat een kruising tussen hersenen en orgaan. Men moet rekening houden met de **handigheid**. Als een rechtshandige vrouw bv. een “verliesconflict” lijdt t.a.v. haar partner, slaat het conflict in op de *linker* helft van het merg van de kleine hersenen, wat in de conflict-actieve fase een eierstoknecrose veroorzaakt aan de *rechter* eierstok. Als zij linkshandig zou zijn, was het omgekeerd.

VERBAND HERSENEN-ORGAAN-KIEMBLAD:

HET ECTODERM (Buitenste Kiemblad)

Organen en weefsels voortkomend uit het ectoderm zijn:

- Mond (buitenste slijmvlies)
- Keelholte en keel (buitenste slijmvlies)
- Speekselklierkanalen en oorspeekselklierkanalen
- Traanklierkanalen
- Ooglid
- Oogbindweefsel
- Ooglens
- Hoornvlies
- Netvlies
- Glaslichaam van het Oog
- Buitenkant oor en externe gehoorgang
- Binnenoor
- Neusslijmvlies
- Neusbijholten
- Tand email en tandvlies
- Schildklierkanalen
- Keelholtekanaal
- Luchtpijp
- Strottenhoofd en stembanden
- Bronchiale Buizen
- Melkgangen
- Slokdarm (het bovenste 2/3 deel)
- Maag (kleine kromming) – pylorus - twaalfvingerige darm
- Galgangen en galblaas
- Pancreasgangen
- Eilandjes van Langerhans van de alveesklier
- Endeldarm (buitenste slijmvliesen) en para-anale klieren
- Nierbekken – ureter – urethra – blaas (buitenste slijmvlies)
- Baarmoederhals en vagina
- Glans van penis en clitoris
- Huid (Opperhuid)
- Botvlies
- Kransslagaders
- Kransaderen
- Aorta en aortaboog - halsslagader – arteria subclavia

Alle organen en weefsels afkomstig van het ectoderm bestaan uit **plaveiselepitheelcellen**. Daarom worden kankers van deze organen "plaveiselepitheelcarcinomen" genoemd.

Alle organen en weefsels afkomstig van het ectoderm (het *jongste* kiemblad), worden aangestuurd door het *jongste* deel van de hersenen, de **CEREBRALE CORTEX** (schors van de grote hersenen) en hebben daarom betrekking op meer geavanceerde biologische conflicten.

BIOLOGISCHE CONFLICTEN: In overeenstemming met de evolutionaire ontwikkeling van het menselijke organisme, hebben de met ectodermale weefsels verbonden biologische conflicten een meer geavanceerd karakter.

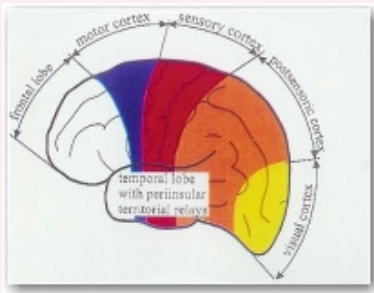
Weefsels, die worden aangestuurd door de **Cerebrale cortex** hebben te maken met "**Seksuele conflicten**" (seksuele afwijzing of –frustratie), "**Identiteitsconflicten**" (niet weten waar men bij hoort) of

"**Territoriumconflicten**", bv.

- a) **territorium-angstconflicten** (angst of paniek binnen het territorium), die zijn verbonden met strottenhoofd en bronchiën,
- b) **territorium-verliesconflicten** (angst om het gebied te verliezen of het feitelijke verlies ervan), verbonden met de krans(slag)aderen;
- c) **territoriumwoede-conflicten**, verbonden met de wand van maag, gal- en alvleeskliergangen; **territoriummarkering-conflicten**, verbonden met de blaas, ureter en urethra.

"**Scheidingsconflicten**" hebben te maken met opperhuid en de bekleding van de melkgangen.

De Zinnvolle Biologische Speciaalprogramma's (SBS) van al deze conflicten worden uitsluitend bestuurd vanuit specifieke hersengebieden in de **SENSORISCHE CORTEX** (zie onderstaand diagram).

De **POSTSENSORISCHE CORTEX** stuurt het perioest aan (de huid, die de botten bekleedt), dat te maken heeft met “scheidingsconflicten” die als bijzonder ernstig of “wreed” worden ervaren.

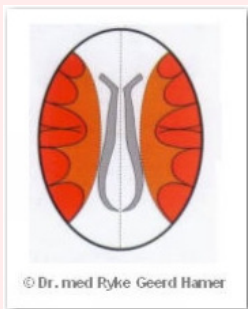
De **MOTORISCHE CORTEX**, die de spierbewegingen aanstuurt, is met biologische reacties op “motorische conflicten” geprogrammeerd, zoals “niet kunnen bewegen”, “niet kunnen ontsnappen” of “het gevoel hebben, vast te zitten”, “lamgeslagen voelen”.

De **FRONTALE KWAB** heeft te maken met “**frontaalangst-conflicten**” (de angst om in een gevaarlijke situatie terecht te komen) of “**conflict zich machteloos te voelen**”, die zijn verbonden met de bekleding van de schildklierklieren en slokdarm.

De **VISUELE CORTEX** heeft te maken met “**gevaren, die van achteren dreigen**” en zijn verbonden met het netvlies en het glaslichaam van de ogen.

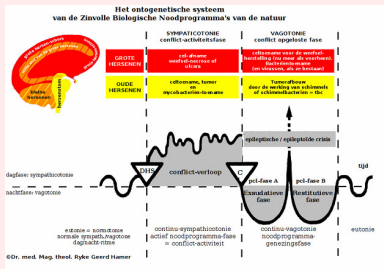
Andere conflicten, die met de hersenschors te maken hebben, zijn “**stinkconflicten**” (neusslijmvlies), “**bijtconflicten**” (tand email), “**orale conflicten**” (mond, incl. het tandvlees), “**hoor-conflicten**” (binnenoor) en “**walging- en verzet-conflicten**” of “**angst en weerstand-conflicten**” (eilandcellen van de pancreas).

Bij organen, die worden aangestuurd door de motorische cortex, (post)sensorische cortex en visuele cortex, moet men rekening houden met de **handigheid**. Als een linkshandige man bv. Een “scheidingsconflict” krijgt i.v.m. zijn moeder, slaat het conflict in op de *linkerhelft* van de sensorische cortex en veroorzaakt in de genezingsfase een huiduitslag aan de *rechterkant* van het lichaam.

Bij de **TEMPORALE KWAB** (zie diagram) moet men, behalve de **handigheid** en het **geslacht** (mannelijk of vrouwelijk), ook rekening houden met de **hormoonstatus**, vooral de oestrogeen- en testosteronstatus. De hormonale status bepaalt, of het conflict wordt beleefd op een mannelijke of vrouwelijke manier, wat dan weer bepaalt, of het conflict inslaat in de rechter of linker hersenhelft van de slaapkwab. De *rechterkant* van de slaapkwab is de “testosteron- of mannelijke kant”, de *linkerkant* de “oestrogeen- of vrouwelijke kant”. Als de hormoonstatus verandert, zoals na de menopauze, of als het oestrogeen- of testosteronpeil door medicijnen (anticonceptiemiddelen, medicijnen die het oestrogeen- of testosteronpeil verlagen of door Chemo) daalt, verandert ook de biologische identiteit. Dus kan een vrouw na de menopauze “mannelijke conflicten” krijgen, die inslaan in de rechter, “mannelijke” hersenhelft en andere fysieke symptomen opleveren dan vóór de menopauze.

VERBAND TUSSEN HERSENEN-ORGAAN-KIEMBLAD

Alle organen en weefsels afkomstig uit het ectoderm, veroorzaken in de **conflict-actieve fase weefselverlies** (ulceraties). Bij een conflictoplossing stopt het ulceratie proces onmiddellijk.

In de genezingsfase wordt het weefselverlies, dat in de conflict-actieve fase een biologische zin had, weer opgevuld en aangevuld via **celformeering** (of virussen meewerken aan het weefselherstel is zeer de vraag).

Het natuurlijke genezingsproces gaat altijd gepaard met **zwellend (oedeem), ontsteking, koorts en pijn**. Bacteriën (indien beschikbaar) helpen bij de vorming van littekenweefsel en produceren daarbij symptomen, zoals een *“bacteriële infectie”*, bv. een blaasontsteking.

Kankers, zoals **intra-ductale borstkanker, bronchiaalcarcinoom, strottenhoofdkanker, Non-Hodgkin lymfoom** of **baarmoederhalskanker** zijn alle genezend/ curatief van aard en een aanwijzing, dat het erbij betrokken conflict is opgelost. Dat geldt ook voor **huiduitslag, hemorroiden, verkoudheid, bronchitis, keelontsteking, geelzucht, hepatitis, staar of struma**.

FUNCTIEVERLIES

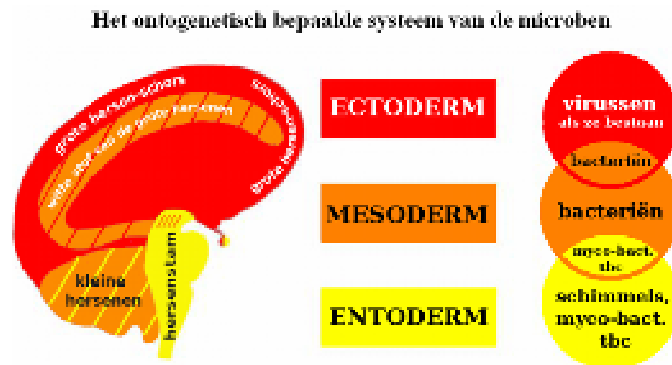
In plaats van weefselafname/ ulceraties, zorgen bepaalde organen, die door de schors van de grote hersenen worden aangestuurd, zoals de gestreepte **spieren, het periost (bekleding van de botten), het binnenoor, het netvlies van de ogen** en de **eilandcellen van de alvleesklier**, in de conflict-actieve fase voor functieverlies, zoals we bv. zien bij **hypoglykemie, diabetes, slechter zien of horen of sensorische- of motorische verlammingen**. In de genezingsfase krijgt het orgaan zijn normale functie terug, als de genezing tenminste niet wordt onderbroken door recidieven/ een terugval in het conflict.

De **Wetenschappelijke Tabel van de Germaanse Nieuwe Geneeskunde** toont in één oogopslag...

- Het verband tussen psyche - brein - orgaan, gebaseerd op de Vijf Biologische Wetten en houdt rekening met de drie embryonale kiembladen (endoderm, mesoderm, ectoderm)
- Het type biologisch conflict (DHS), dat verbonden is met een bepaald symptoom, zoals een bepaalde kanker
- De locatie van de overeenkomstige HH (Hamerse Haard) in het brein
- Symptomen, die conflict-activiteit aangeven – ca-fase
- Symptomen, die genezing aangeven – pcl-fase
- De biologische zin van elk SBS (Significant Biological Special Program of Zinvol Biologisch Speciaal programma)

De Vierde Biologische Wet

De Vierde Biologische Wet verklaart de bijzondere en belangrijke rol van de microben en hun verhouding met de drie embryonale kiembladen in de genezingsfase van elk willekeurig Zinvol Biologisch Speciaal programma (SBS).

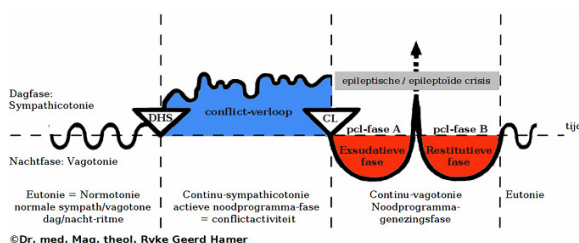

Samenhang tussen HERSENEN - KIEMBLAD - MICROBEN

© Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer

In de eerste 2,5 miljard jaar, waren microben de enige organismen op aarde. Uiteindelijk bevolkten microben geleidelijk het zich ontwikkelende menselijke organisme. De biologische functie van de microben was om de organen en weefsel te ondersteunen en gezond te houden. Door de jaren heen zijn microben, zoals bacteriën en schimmels, onmisbaar geworden om te kunnen overleven.

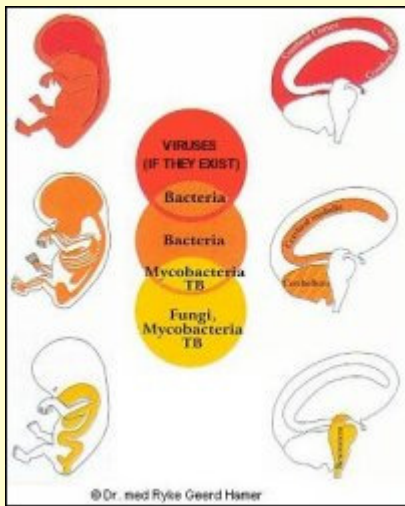
Microben zijn alleen in de genezingsfase actief!

In "normotonie" (vóór een SBS), en in de conflict-actieve fase, zijn microben latent aanwezig en sluimeren. Maar op het ogenblik waarop het conflict wordt opgelost, ontvangen de microben, die het bij het conflict betrokken orgaan bevolken, een impuls van de hersenen om te helpen bij het genezingsproces, dat in werking is gezet.

Microben zijn endemisch (inheems = ze bevinden zich altijd in het lichaam); zij leven in symbiose met alle organismen van het ecologische milieu, waarin zij zich in miljoenen jaren hebben ontwikkeld. Contact met microben, die voor het menselijke organisme vreemd zijn, bv. via buitenlandse reizen, veroorzaakt niet per se een "ziekte". Maar als, zeggen we maar, een Europeaan toevallig een conflict oplost in de tropen en in aanraking komt met plaatselijke microben, zal het bij het conflict betrokken orgaan in de genezingsfase die bacteriën of schimmels gebruiken. Omdat het lichaam niet aan deze exotische helpers is gewend, kan het genezingsproces nogal ernstig verlopen.

Microben overschrijden de weefseldrempels niet!

Het diagram toont de indeling van de microben t.a.v. de drie embryonale kiembladen en de hersengebieden, van waaruit de microben-activiteit wordt gestuurd en gecoördineerd.

Mycobacteriën en schimmels werken uitsluitend in weefsels, afkomstig van het endoderm en het oude mesoderm; bacteriën, die geen mycobacteriën zijn, werken mee bij de genezing van weefsels, afkomstig van zowel het oude als het nieuwe mesoderm.

Dit biologische systeem is bij alle soorten een aangeboren systeem. De wijze, waarop microben bij het genezingsproces helpen, stemt volledig overeen met deevolutionaire logica.

SCHIMMELS en MYCOBACTERIËN (tbc-bacteriën) zijn de oudste microben. Zij werken uitsluitend in organen en weefsels, die worden aangestuurd door de **OUDE HERSENEN** (hersenstam en kleine hersenen), die van endodermale of oud-mesodermale oorsprong zijn. **In de genezingsfase breken schimmels, zoals *candida albicans* of mycobacteriën, zoals tuberkelbacillen (tbc), de cellen af, die in de conflict-actieve fase een biologisch doel dienden.** Als natuurlijke “microchirurgen” *verwijderen* schimmels en mycobacteriën bv. darmtumoren, long-, nier-, lever-, prostaat-, borstklieurtumoren of melanomen, die niet langer nodig zijn. Wat mycobacteriën zo bijzonder maakt is, dat zij zich op het moment van het DHS onmiddellijk gaan vermeerderen. Zij vermeerderen zich met een snelheid, die gelijk loopt met de groeiende tumor, zodat op het moment van conflictoplossing precies het juiste aantal tuberkelbacillen beschikbaar is om de kanker af te breken en te verwijderen.

Symptomen: Bij het afbraakproces worden de restanten van het genezingsproces verwijderd via de stoelgang (darm-SBS), de urine (nier-SBS, prostaat-SBS) of de longen (long-SBS), wat in het bijzonder gepaard gaat met **nachtzweet, afvloeien van pus, vocht** (vaak gepaard gaand met bloed), **zwelling, koorts, ontstekingen en pijn**. Dit natuurlijke microbiële proces wordt ten onrechte een “infectie” genoemd. **Als de noodzakelijke microben zijn geëlimineerd**, bv. door overmatig gebruik van antibiotica of “Chemo”, **kapselt de tumor in en blijft op z’n plaats, zonder verdere celdeling.**

SCHIMMELS en BACTERIËN, die geen mycobacteriën zijn, werken in organen en weefsels afkomstig van het oude mesoderm – bestuurd vanuit de **KLEINE HERSENEN**; bacteriën, die geen mycobacteriën zijn, helpen ook bij de heropbouw van organen en weefsels, afkomstig van het nieuwe mesoderm dat wordt bestuurd vanuit de **CEREBRALE MEDULLA**.

In de genezingsfase **verwijderen deze bacteriën** (aangestuurd door de kleine hersenen) **cellen of tumoren, die niet langer nodig zijn, of helpen** (aangestuurd door de cerebrale medulla) **het weefselverlies weer aanvullen, dat in de conflict-actieve fase is ontstaan**. Stafylokokken of streptokokken helpen bv. bij de wederopbouw van botweefsel en vullen het weefselverlies (de necrose) weer aan in eierstok- of teelbalweefsel.

Opmerking: Bacteriën hebben ook een aandeel in de **littekenvorming** (genezingsfase B) van organen die door de cerebrale cortex wordt bestuurd (inclusief bindweefsel, dat vanuit de cerebrale medulla wordt aangestuurd). Als deze bacteriën er niet zijn, vindt toch genezing plaats, echter niet biologisch optimaal.

Symptomen: Afscheiding, zwelling, ontsteking, koorts en pijn. Deze natuurlijke microbiële wederopbouw en dit genezingsproces worden ten onrechte “infectie” genoemd.

Wat “**virussen**” aangaat, spreekt men in de GNM liever van “**hypothetische virussen**”, omdat het bestaan van virussen de laatste tijd wordt betwijfeld. Het ontbreken van wetenschappelijk bewijs voor de bewering, dat bepaalde virussen specifieke “infecties” veroorzaken, stemt overeen met dr. Hamer’s eerdere bevindingen, dat bv. de wederopbouw van ectodermaal, door de cerebrale cortex aangestuurd weefsel van de opperhuid, baarmoederhals, wand van de galgangen, de lever, maag, het slijmvlies van de bronchiën of de neus toch plaatsvindt, ook *zonder* aanwezigheid van virussen. Dat wil zeggen dat de huid geneest zonder herpes-“virus”, de lever zonder hepatitis-“virus”, het neusslijmvlies zonder “griepvirus”, enz.

Symptomen: Het herstelproces gaat altijd gepaard met **zwelling, ontsteking, koorts en pijn**. Dit natuurlijke biologische proces wordt dit ten onrechte “infectie” genoemd.

Als virussen werkelijk zouden bestaan, zouden zij – in overeenstemming met de evolutionaire logica – **helpen bij de wederopbouw van ectodermale weefsels!** Vanwege de heilzame rol van microben, zouden virussen niet de oorzaak zijn van “ziekten”, maar in plaats daarvan een vitale rol spelen in het genezingsproces van weefsels, die door de cerebrale cortex worden bestuurd!

Redenerend vanuit de 4^e Biologische Wet, kunnen microben niet langer worden beschouwd als oorzaak van “infectieziekten”. Vanuit het begrip dat microben geen ziektes veroorzaken maar een zeer belangrijke rol spelen in de genezingsfase, wordt het concept van een immuunsysteem als een verdedigingssysteem tegen ziekmakende microben betekenisloos.

De Vijfde Biologische Wet

De Kwintessens

Elke ziekte maakt deel uit van een Zinvol Biologisch Speciaal programma, dat is geschapen om een organisme (zowel mensen als dieren) te helpen, een biologisch conflict op te lossen.

Dr. Hamer: “Alle zogenaamde ziekten hebben een speciale biologische betekenis. Terwijl wij Moeder Natuur als feilbaar beschouwden en zo vermetel waren, te geloven dat Zij continu fouten maakte en storingen veroorzaakte (kwaadaardige, zinloze, degeneratieve kankergroei, enz.), kunnen we nu zien – terwijl de schillen van onze ogen vallen – dat onze onwetenschap en trots de enige dwaasheid in onze kosmos waren en zijn. In onze verblindende brachten wijzelf deze zinloze, ziellose, wrede geneeskunde over ons. Vol verwondering kunnen we nu voor het eerst begrijpen dat de Natuur ordelijk is (dat wisten we al) en dat elke gebeurtenis in de Natuur zinvol is, zelfs als men het hele kader beschouwt, en dat de voorvallen, die wij ziekten noemen, geen zinloze verstoringen zijn, die door eerbiedige tovenaars moeten worden hersteld. In de Natuur is niets zinloos, kwaadaardig of ziek.”

Geschreven door Caroline Markolin, Ph.D.

Fragment uit:
www.LearningGnm.com

Disclaimer:
Informatie in dit document vervangt
geen professioneel medisch advies